37 009 Wijziging van de Kaderwet overige JenV-subsidies in verband met het creëren van een wettelijke grondslag voor het verstrekken van specifieke uitkeringen en bijzondere uitkeringen

Nr. 6 BRIEF VAN DE TIJDELIJKE COMMISSIE GRONDRECHTEN EN CONSTITUTIONELE TOETSING

Aan de Leden

Den Haag, 19 november 2026

De tijdelijke commissie Grondrechten en constitutionele toetsing (hierna: de tijdelijke commissie) brengt hierbij advies uit over twee constitutionele punten bij het wetsvoorstel Wijziging van de Kaderwet overige JenV-subsidies in verband met het creëren van een wettelijke grondslag voor het verstrekken van specifieke uitkeringen en bijzondere uitkeringen (37009).[1] Het eerste punt is dat het wetsvoorstel raakt aan de grondwettelijke autonomie van medeoverheden omdat het daarmee veel gemakkelijker wordt om specifieke uitkeringen te verstrekken aan provincies en gemeenten. Dit raakt hun autonomie omdat specifieke uitkeringen niet vrij besteedbaar zijn. Het tweede punt betreft het primaat van de wetgever, nu het wetsvoorstel ruime delegatie aan de regering en minister mogelijk maakt. Tot slot staat de commissie erbij stil dat de regering naar aanleiding van het advies van de Raad van State het instellen van specifieke uitkeringen op het terrein van de ‘openbare orde’ heeft geschrapt. De tijdelijke commissie licht hieronder kort de inhoud van het wetsvoorstel en het constitutioneel kader toe en gaat daarna een voor een in op de constitutionele punten.

Inhoud wetsvoorstel

Het wetsvoorstel maakt het mogelijk dat de minister een specifieke of bijzondere uitkering[2] (hierna: specifieke uitkering) verstrekt aan provincies en gemeenten. Deze uitkeringen moeten zien op activiteiten die passen in het beleid over a. de asielopvang, b. criminaliteitsbestrijding en –preventie; c. slachtofferhulp, of d. terrorismebestrijding en –preventie. De regering of minister kunnen op basis van het wetsvoorstel ook nadere regels stellen over de voorwaarden voor de specifieke uitkering en de intrekking of wijziging daarvan. Ook kunnen zij regels stellen over de verantwoording die gemeenten en provincies moeten afleggen over de doeltreffendheid en de effecten van de specifieke uitkering in de praktijk. Het doel van het instellen van een specifieke uitkering is volgens de regering om middelen te oormerken, bepaalde verantwoordingsinformatie te ontvangen of om medeoverheden te compenseren voor bepaalde kosten.

---

[1] De tijdelijke commissie heeft tijdens haar procedurevergadering van 24 september 2026 besloten, gelet op het dictum en het advies van de Afdeling advisering van de Raad van State, een adviestraject te starten. De vaste commissie voor Justitie en Veiligheid is hierover op dezelfde datum geïnformeerd met een brief (2026D45851).

[2] Dit betreft uitkeringen aan de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba.

Constitutioneel kader

De tijdelijke commissie merkt op dat de voorgestelde specifieke uitkeringen - anders dan uitkeringen uit het Gemeente- en Provinciefonds - doelgebonden zijn en dus niet vrij besteedbaar.[3] Specifieke uitkeringen raken daardoor aan de autonomie van provincies en gemeenten. Met specifieke uitkeringen kan het Rijk immers medeoverheden sturen; deze zijn dan minder autonoom in de taakuitvoering.[4] De provinciale en gemeentelijke autonomie zijn opgenomen in artikel 124 van de Grondwet. Uit het eerste lid van artikel 124 van de Grondwet volgt dat de bevoegdheid om de eigen huishouding te regelen en te besturen aan gemeente- en provinciale besturen wordt overgelaten (ook wel autonomie genoemd). Autonome bevoegdheden zijn bevoegdheden die gemeenten zonder opgelegde agenda uitoefenen en waarbij de essentiële delen van de normering worden vastgesteld door gemeenten.[5] Het tweede lid van artikel 124 Grondwet regelt dat het Rijk regeling en bestuur kan vorderen van gemeenten (ook wel medebewind genoemd). Bij medebewind werken gemeenten mee of geven zij uitvoering aan beleid dat – al dan niet in hoofdlijnen – door een ander (hoger) overheidsverband is vastgesteld.[6]

De tijdelijke commissie signaleert dat de Grondwet niet aangeeft welk niveau aan gemeentelijke autonomie er moet zijn. Vergaande uitholling van de gemeentelijke autonomie wordt niettemin als ongrondwettelijk beschouwd.[7] De Gemeentewet en het Europees Handvest inzake de lokale autonomie bieden volgens de tijdelijke commissie een aantal handvatten voor een inkleuring van de gemeentelijke autonomie. Zo bevat de Gemeentewet een subsidiariteitseis: er dient alleen voor medebewind te worden gekozen wanneer het onderwerp niet op doelmatige of doeltreffende wijze door de gemeente kan worden behartigd.[8] Ook het Europees Handvest inzake de lokale autonomie bevat eenzelfde soort eis: overheidstaken dienen bij voorkeur te worden uitgevoerd door autoriteiten die het dichtst mogelijk bij de burger staan.[9] Verder schrijft het Handvest voor dat lokale overheden, binnen

---

[3] Artikel 16 Financiële verhoudingswet.

[4] “Het Rijk stuurt aldus de gemeenten in sterke mate.”, aldus Broeksteeg in: mr. J.L.W. Broeksteeg, Constitutionele normen en decentralisatie, Hoofdstuk 10.3.2 ‘De financiële verhouding: uitgangspunten en praktijk, 2011. Van der Woude spreekt van het enigszins beknotten van de financiële autonomie, zie: prof. mr. dr. W. van der Woude, Hoofdstuk 7 ‘Decentralisatie’, in: Uitleg van de Grondwet, onder redactie van E.M.H. Hirsch Ballin, E.J. Janse de Jong en G. Leenknegt, p. 1257.

[5] Prof. mr. dr. A.H.M. Dölle, Bezield Staatsrecht, III.17.2 De zin van gemeentelijke autonomie, p. 5.

[6] Mr. J.L.W. Broeksteeg, Gemeenterecht, Hoofdstuk 3.4 ‘Autonomie en medebewind, 2021, p. 2-3.

[7] Prof. mr. dr. A.H.M. Dölle, Bezield Staatsrecht, III.17.2 De zin van gemeentelijke autonomie, p. 7. Verder volgt uit de Grondwet als ondergrens dat gemeenten het vrije initiatief moeten hebben om bepaalde nieuwe taken op te pakken die een andere overheid nog niet uitvoert, zie: Mr. J.L.W. Broeksteeg, Gemeenterecht, Hoofdstuk 3.4 ‘Autonomie en medebewind, 2021, p. 2.

[8] Artikel 116, tweede lid, van de Gemeentewet.

[9] Artikel 4, derde lid, van het Europees Handvest inzake de lokale autonomie, *Trb*. 1987, 63.

de grenzen van de wet, *een substantieel of belangrijk deel* van de openbare aangelegenheden krachtens eigen verantwoordelijkheid dienen te regelen en beheren.[10] Tot slot is van belang dat de Financiële verhoudingswet regels bevat over specifieke uitkeringen. Het instellen van een dergelijke uitkering kan volgens die wet alleen als dit “bijzonder aangewezen moet worden geacht”.[11]

De tijdelijke commissie constateert dat het wetsvoorstel ook raakt aan het primaat van de wetgever, door de delegatie die daarin wordt voorgesteld. De regering stelt namelijk voor om het instellen van specifieke uitkeringen op belangrijke JenV-terreinen aan de minister over te laten. Ook wordt voorgesteld om de regering of minister regels te laten stellen die gaan over bijvoorbeeld de voorwaarden voor specifieke uitkeringen. Deze voorgestelde delegatie houdt in dat de verantwoordelijkheid voor het instellen van specifieke uitkeringen en het bepalen van de spelregels daarbij, wordt belegd bij een ander orgaan (de regering of een minister) dan de wetgever in formele zin (de regering en het parlement gezamenlijk). Bij het opstellen of aanpassen van een wet moet worden bepaald welke regels zich lenen voor opname op het niveau van de wet en welke in een lagere regeling kunnen worden uitgewerkt door de regering of minister. Bij die keuze zou volgens de tijdelijke commissie het primaat van de wetgever richtinggevend moeten zijn.[12] Het primaat van de wetgever houdt in dat de belangrijkste rechtspolitieke keuzes door de wetgever worden gemaakt en niet worden overgelaten aan het bestuur of de rechter.[13] De volksvertegenwoordiging beslist als medewetgever dan namelijk mee over de regels in de wet. Dit zorgt ervoor dat regels in wetten meer democratische legitimatie hebben dan die in een algemene maatregel van bestuur (die wordt vastgesteld door de regering die indirect is gekozen) of in een ministeriële regeling (vastgesteld door een minister, die op zijn beurt wel verantwoording is verschuldigd aan het parlement).[14] Ook spreiding van machten is hierbij een overweging: het bestuur dat verantwoordelijk is of bezig is met de uitvoering van wetten, mag bij delegatie aan het bestuur ook zelf de regels daarvoor maken. Een risico daarbij is dat te veel de eigen belangen worden meegewogen en te weinig de belangen van burgers en bedrijven.[15]

---

[10] Artikel 3, eerste lid, van het Europees Handvest inzake de lokale autonomie, *Trb*. 1987, 63. Van der Woude merkt over het Handvest echter op dat het dermate algemeen is geformuleerd, dat het voor lokale overheden nauwelijks mogelijk is hieraan harde aanspraken te ontlenen. Prof. mr. dr. W. van der Woude, Hoofdstuk 7 ‘Decentralisatie’, in: Uitleg van de Grondwet, onder redactie van E.M.H. Hirsch Ballin, E.J. Janse de Jong en G. Leenknegt, p. 1195.

[11] Artikel 16, tweede lid, van de Financiële verhoudingswet.

[12] Zoals ook opgenomen in de Aanwijzingen voor de regelgeving, nrs. 2.19 en 2.21.

[13] Eindrapport van de commissie Wetgevingsvraagstukken, *Orde in de regelgeving*, Den Haag: Staatsuitgeverij 1985, p. 42-43.

[14] Van der Pot, bewerkt door: : prof.mr. D.J. Elzinga, prof.mr. H.G. Hoogers, prof.mr. R. de Lange, *Handboek van het Nederlandse staatsrecht*, Kluwer, 15e druk, p. 673 e.v.; *Parlementaire betrokkenheid bij gedelegeerde regelgeving*, Prof. Mr. S.A.J. Munneke en Prof. Mr. L.C. Groen, WODC, p. 23.

[15] E. Zijlstra (red.), *Wetgeven. Handboek voor de centrale en decentrale overheid*, Deventer: Kluwer 2012, p. 76; Van der Pot, bewerkt door: prof.mr. D.J. Elzinga, prof.mr. H.G. Hoogers, prof.mr. R. de Lange, *Handboek van*

1. Autonomie van medeoverheden en delegatie

De Raad van State merkt op dat het wetsvoorstel het verstrekken van specifieke uitkeringen sterk vergemakkelijkt. Het wetsvoorstel bevat namelijk een ruime delegatiegrondslag – waarbij de regering en minister specifieke uitkeringen kunnen verstrekken, zonder dat wordt toegelicht waarom dit nodig is. Daarnaast merkt de Raad van State op dat het al enige tientallen jaren kabinetsbeleid is dat terughoudend moet worden omgegaan met het verstrekken van specifieke uitkeringen. De regering overweegt daarbij dat specifieke uitkeringen de autonomie van provincies en gemeenten inperken en de financiële zeggenschap van de decentrale volksvertegenwoordiging verkleinen. De Raad van State merkt op dat de regering in de toelichting bij het onderhavige wetsvoorstel aangeeft dat specifieke uitkeringen de laatste voorkeur genieten. Tegelijkertijd constateert de Raad van State dat niet door de regering is toegelicht waarom – voor welke concrete activiteiten, voor wie en met welk doel - de specifieke uitkeringen nodig zijn op de voorgestelde terreinen. Dat het onderhavige wetsvoorstel gelijkenis vertoont met andere (te wijzigen) Kaderwetten, doet volgens de Raad van State niet af aan het achterliggende principiële punt. Het advies van de Raad van State is om het wetsvoorstel alsnog dragend te motiveren en er anders vanaf te zien.

De regering erkent dat het beleid is om terughoudend om te gaan met de verstrekking van specifieke uitkeringen en stelt dat met het wetsvoorstel het streven om het aantal specifieke uitkeringen te verminderen expliciet ongewijzigd blijft. De regering benadrukt dat dit instrument achteraan in de voorkeursvolgorde voor financiering van medeoverheden staat, en dat een bijzondere motivering vereist is wanneer er toch voor dit instrument wordt gekozen. Specifieke uitkeringen kunnen volgens de regering in de rede liggen wanneer de wens bestaat om middelen te oormerken, bepaalde (verantwoordings)informatie te ontvangen of wanneer het Rijk medeoverheden wil compenseren voor bepaalde kosten. Ook merkt de regering op dat het wetsvoorstel aansluit bij de praktijk van andere departementen. Naar aanleiding van de opmerking van de Raad van State over het gebrek aan motivering, heeft de regering in de memorie van toelichting een verwijzing toegevoegd met een aantal regelingen waarop de keuze voor de terreinen mede is gebaseerd.

Over de motivering van de noodzaak signaleert de tijdelijke commissie dat de regering wel toelicht dat de inzet van specifieke uitkeringen een bijzondere motivering behoeft, maar niet zozeer *wat* die bijzondere motivering dan is. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State heeft de regering de noodzaak verduidelijkt met een zin en een voetnoot. De regering geeft daarin aan aansluiting te hebben gezocht bij specifieke uitkeringen die in het verleden zijn ingesteld.[16] Uit deze toelichting wordt het echter niet duidelijk waarin de aanleiding of noodzaak was gelegen voor het instellen van de regelingen die regering in de voetnoot

---

het Nederlandse staatsrecht, Kluwer, 15e druk, p. 677.

[16] Het gaat om twee regelingen voor ‘Preventie met Gezag’, ter voorkoming van (jeugd)criminaliteit, een regeling voor de opvang van Oekraïense ontheemden, twee regelingen voor de lokale integrale aanpak van radicalisering (gewelddadig) extremisme en terrorisme en twee regelingen tegen overlast en criminaliteit bij asielzoekers (voor zover deze betrekking hebben op criminaliteitsbestrijding en -preventie).

aanhaalt. De tijdelijke commissie merkt bovendien op dat de aangehaalde regelingen zien op drie van de vier voorgestelde terreinen: voor het terrein slachtofferhulp is geen voorbeeld genoemd. Tot slot signaleert zij dat voor de praktijk van andere departementen, waarbij de regering zegt aansluiting te hebben gezocht, dezelfde constitutionele aandachtspunten gelden.[17]

Verder merkt de tijdelijke commissie op dat het wetsvoorstel het volgens de Raad van State het ook makkelijker maakt om bepaalde specifieke uitkeringen in te stellen. Daarmee doelt de Raad van State op de delegatie van die bevoegdheid aan de minister (zie ook paragraaf twee). Daarmee kan een specifieke uitkering worden ingesteld, buiten de formele wetsprocedure om. Nu is het zo dat een eenmalige of tijdelijke[18] specifieke uitkering kan worden ingesteld zonder het parlement, maar een *meerjarige* of *structurele* specifieke uitkering niet. Met dit wetsvoorstel wordt dit laatste ook mogelijk zonder parlementaire betrokkenheid, wat betekent dat het instellen van een specifieke uitkering makkelijker wordt. De tijdelijke commissie leest in het nader rapport dat de regering aangeeft terughoudend te zullen omgaan met deze bevoegdheid en dat ook een bijzondere motivering is vereist bij het instellen ervan. De tijdelijke commissie signaleert dat dit een beleidsmatige toezegging is van dit kabinet, maar dat dit wettelijk gezien geen vereiste is.

Advies van de tijdelijke commissie

De tijdelijke commissie adviseert de leden de regering te vragen om – gelet op de grondwettelijke autonomie van medeoverheden - een nadere toelichting op de noodzaak van nieuwe specifieke uitkeringen op het gebied van de asielopvang, criminaliteitsbestrijding en –preventie, slachtofferhulp en terrorismebestrijding en –preventie, die bovendien zelfstandig door de regering en minister zijn in te stellen.

Daarbij geeft de tijdelijke commissie de leden in overweging de regering - ter illustratie van de noodzaak - te vragen om een toelichting op de regelingen die de regering in de toelichting aanhaalt ter motivering van het wetsvoorstel.

---

[17] De regering verwijst naar de Kaderwetten van EZK, LVVN en KGG en I&W die met het wetsvoorstel ‘Wet herziening uitkeringsstelsel financiële verhoudingen’ op eenzelfde manier worden gewijzigd, zie: Kamerstukken II 2025/26, 36988, nr. 2, art. VI en VII. De Raad van State heeft bij die voorgestelde wijzigingen dezelfde bezwaren als bij het voorliggende wetsvoorstel, zie: Kamerstukken II 2025/26, 36988, nr. 4, p. 3 en 14. De regering verwijst verder naar een bestaande regeling in de Kaderwet VWS-subsidies. Een met dit wetsvoorstel vergelijkbare wijziging was opgenomen in de Verzamelwet VWS 2022 en heeft niet tot opmerkingen geleid van de Raad van State.

[18] De regering stelt in het wetsvoorstel ‘Wet herziening uitkeringsstelsel financiële verhoudingen’ voor om het voor alle beleidsterreinen mogelijk te maken dat *tijdelijke* specifieke uitkeringen kunnen worden ingesteld bij ministeriële regeling in plaats van bij amvb. De Raad van State heeft bij dit wetsvoorstel dezelfde bezwaren als bij het onderhavige wetsvoorstel.

2. Niveau van regelgeving en primaat van de wetgever

De Raad van State merkt op dat de minister op basis van het wetsvoorstel een meerjarige of structurele specifieke uitkering kan verstrekken. De Raad van State stelt zich op het standpunt dat een ministeriële regeling zich hier niet voor leent. Wanneer het wetsvoorstel in werking treedt, hoeft het parlement namelijk niet te worden betrokken bij het instellen van een specifieke uitkering op een van de voorgestelde terreinen. De Raad van State wijst daarbij ook op de regels in de Financiële verhoudingswet over de procedures voor het instellen van specifieke uitkeringen. Uit die wet vloeit voort dat specifieke uitkeringen *met een looptijd tot maximaal vier jaar* bij amvb kunnen worden geregeld en *eenmalige* specifieke uitkeringen bij ministeriële regeling (artikel 17, lid 3 tot en met 5). Echter, wanneer specifieke uitkeringen *structureel* zijn of een langere looptijd hebben dan vier jaar (‘*meerjarig’*), moeten deze bij formele wet worden geregeld (door de regering en het parlement gezamenlijk). Het voorliggende wetsvoorstel staat volgens de Raad van State haaks op deze vereisten uit de Financiële verhoudingswet, omdat het daardoor mogelijk wordt om structurele en meerjarige specifieke uitkeringen te laten instellen door de minister. Dat betekent dat het parlement zich alleen bij de behandeling van dit wetsvoorstel eenmalig en in algemene zin kan uitspreken over deze bevoegdheid van de minister. De minister kan deze bevoegdheid vervolgens gebruiken om in de toekomst nieuwe structurele en meerjarige uitkeringen in te stellen. De Raad van State adviseert daarom om de delegatie naar de minister te schrappen.

De regering merkt op dat zij een andere lezing heeft van de Financiële verhoudingswet en verwijst naar het eerste lid van artikel 17 waaruit volgt dat specifieke uitkeringen ‘bij of krachtens’ de wet kunnen worden geregeld. Volgens de regering is daarmee delegatie naar amvb of ministeriële regeling mogelijk. Verder blijft volgens de regering de parlementaire betrokkenheid bij specifieke uitkeringen voldoende gewaarborgd, nu hierover informatie wordt verstrekt in de toelichting bij de verschillende begrotingen. Ook het Integraal Overzicht financiën biedt een volledig overzicht van de financiën van gemeenten en provincies, aldus de regering.

De tijdelijke commissie merkt op dat de interpretatie die door de regering wordt gegeven van artikel 17 Financiële verhoudingswet niet overeenkomt met de wettekst in combinatie met de toelichting daarop. De verschillende leden na het eerste lid van artikel 17 van de Financiële verhoudingswet bevatten regels over de inzet van amvb’s en ministeriële regelingen, afhankelijk van de duur en het eenmalige of structurele karakter van de specifieke uitkering. Amvb’s en ministeriële regelingen komen met verschillende procedures tot stand. Zo moet bij een amvb advies worden gevraagd van de Raad van State en wordt daarover besloten in de ministerraad. Uit de wetsgeschiedenis bij artikel 17 van de Financiële verhoudingswet blijkt dat “de procedure van instelling [van een specifieke uitkering] is gekoppeld aan het karakter van de uitkering.”[19] Met de verschillende procedures wordt dus “een onderscheid gemaakt tussen specifieke uitkeringen in het algemeen, tijdelijke specifieke uitkeringen en eenmalige

[19] Kamerstukken II 1995/96, 24552, nr. 3, p. 68.

of spoedeisende specifieke uitkeringen.”[20]

De tijdelijke commissie merkt verder op dat uit artikel 17 van de Financiële verhoudingswet voortvloeit dat weliswaar geen parlementaire instemming is vereist bij *tijdelijke of eenmalige* specifieke uitkeringen, maar wel bij *structurele of meerjarige* specifieke uitkeringen. Het onderhavige wetsvoorstel heeft echter tot gevolg dat op de genoemde JenV-terreinen de parlementaire medezeggenschap vervalt bij structurele of meerjarige specifieke uitkeringen. Over het verstrekken van het Integraal Overzicht financiën of van een toelichting bij begrotingen merkt de tijdelijke commissie op dat dit niet hetzelfde is als parlementaire *medezeggenschap* als medewetgever bij het instellen van meerjarige, structurele specifieke uitkeringen.

Het kunnen instellen van structurele of meerjarige specifieke uitkeringen bij ministeriële regeling heeft ook tot gevolg dat het parlement lastiger kan controleren of in de praktijk daadwerkelijk terughoudendheid wordt betracht met het instellen van specifieke uitkeringen, gelet op de grondwettelijke autonomie van medeoverheden (zie de eerste paragraaf). Voor het instellen van een specifieke uitkering is ingevolge de Financiële verhoudingswet namelijk een bijzondere motivering vereist. Als specifieke uitkeringen bij ministeriële regeling kunnen worden ingesteld, buiten de formele wetsprocedure om, zal deze bijzondere motivering het parlement echter niet bereiken.

Advies van de tijdelijke commissie
De tijdelijke commissie adviseert de leden de regering te vragen om – gelet op het primaat van de wetgever – te reflecteren op de ministeriële regeling als gekozen niveau van regelgeving voor het instellen van *structurele* en *meerjarige* specifieke uitkeringen, waarbij betrokkenheid van het parlement als medewetgever door dit wetsvoorstel niet langer een vereiste is.

Ook adviseert de tijdelijke commissie de leden de regering te vragen te reflecteren op wat deze keuze voor gevolgen heeft voor de parlementaire controle op de voorgestane terughoudendheid bij het instellen van specifieke uitkeringen, gelet op de gemeentelijke autonomie.

3. Openbare orde en gemeentelijke autonomie
De tijdelijke commissie constateert tot slot dat de regering het advies van de Raad van State heeft opgevolgd en de grondslag voor een specifieke uitkering op het terrein van de ‘openbare orde’ uit het wetsvoorstel gehaald. Het wetsvoorstel zoals dat was ingediend bij de Raad van State bevatte ook de mogelijkheid om specifieke uitkeringen in te stellen op het terrein van de openbare orde. De Raad van State constateerde in zijn advies dat specifieke uitkeringen direct ingrijpen op het gemeentelijk beleid en dat handhaving van de openbare orde bij uitstek een autonome bevoegdheid van gemeenten is in de zin van artikel 124, eerste lid van de

[20] Kamerstukken II 1995/96, 24552, nr. 3, p. 68.

Grondwet. Door middel van een specifieke uitkering mengt de minister van JenV zich volgens de Raad van State in het domein van de openbare orde van de gemeente. Als dit wetsvoorstel in werking zou treden, zou dit betekenen dat er over de besteding van de specifieke uitkeringen op het terrein van de openbare orde verantwoording moet worden afgelegd aan de minister, wat zich volgens de Raad van State niet verdraagt met de verantwoordingsrelatie van de burgemeester jegens de gemeenteraad. De Raad van State adviseerde daarom om dit terrein te schrappen en de regering heeft dit advies overgenomen.

De hiervoor genoemde punten kunnen betrokken worden bij de verdere behandeling van het wetsvoorstel.

De voorzitter van de tijdelijke commissie Grondrechten en Constitutionele toetsing,
Bushoff

De griffier van de tijdelijke commissie Grondrechten en Constitutionele toetsing,
Kling